

VIVIM UNS TEMPS menys clars del que potser algunes persones voldrien. Uns temps en què les velles paraules ja no incorporen els conceptes que semblaven suportar. En el món de la política, això és més evident que mai. Sentim parlar de progressistes i de conservadors amb una gran lleugeresa, sense aturar-nos a pensar quins són els valors que els comunicadors pretenen associar a les persones així definides. En aquests moments, França i Itàlia viuen debats intensos en aquest camp. El debat intern que viu el Govern Prodi sobre la Llei de parelles de fet ens en diu moltes coses. Al mateix temps, reunions de nous activistes polítics autodefinits com a liberaldemòcrates posen en qüestió el mapa polític italià i reclamen una definició ideològica més complexa dels diferents espais per saber quina Itàlia proposa cada partit.

Però sortim d'Itàlia i anem-nos-en a França, on estem ja vivint un debat d'idees apassionant per als qui ens estimem la cosa pública i per als que pensem que França és alguna cosa més que un país que és a prop. En primer lloc, vull assenyalar el que ja havia parlat en reflexionar sobre Israel i sobre els Estats Units d'Amèrica: fer transposicions automàtiques de l'estranger a Catalunya pot ser útil per als manipuladors o per a qui té una certa peresa mental, però no serveix per interpretar la realitat fran-

cesa ni per aprofitar-la per enriquir la nostra realitat política. Ho dic perquè ja veig que les coses s'orienten cap a una indiscutible condemna de tot el que surt de la dura boca de Sarkozy i cap a una lloança tanoca del que surt de l'encantador somriure de Mme. Royal. Doncs jo us dic que ni una cosa ni l'altra. Perquè el debat a França, i, a propòsit, a altres països que sí que s'ho miren amb esperit crític, és que les fronteres entre el progressisme i el conservadorisme són, en aquest cas, més que difoses.

LECTURES POLÍTQUES

▶ ANTONI VIVES

Segolène vs Sarkozy

— píndoles —

«A **FRANÇA**, les coses s'orienten cap a una condemna del que diu **SARKOZY** i cap a una **LLOANÇA** del que surt de Mme. **ROYAL**. Jo us dic que ni una cosa ni l'altra»

«Em faig farts de **LLEGIR** comentaris de **PREMSA** que, a la quarta ratlla, ja veus des de quina **PERSPECTIVA** s'està escrivint la **NOTÍCIA**. Som encara prou lluny de les eleccions»

— píndoles —

de les propostes concretes per fer una França millor. Bé, això ho deia Glucksmann, no ho dic jo. Però cal poder-ho dir sense que ningú no comenci a estarrufar el nas.

En un magnífic debat organitzat ara fa quinze dies per l'Institut Francès de Barcelona, Pierre Giacometti, director general d'IP-SOS, comentava l'encert d'una reflexió de Rafael Jorba, en el sentit de veure com les grans propostes de tots dos polítics, les de començament de la precampanya, s'anaven

atenuant a mesura que s'acostaven les eleccions. Però, en tot cas, semblava notar l'esgotament del somriure esperançador de la candidata socialista, perquè, darrere del somriure, hi havia una consistència estantíssima. Malgrat tot, cal veure fins a quin punt les reivindicacions de Jaurès i Camus per part de Sarkozy s'aguanten en alguna cosa més que l'estratègia de construcció del personatge, i a l'hora de la veritat allò que impera en la complexa personalitat del candidat de la UMP és alguna cosa menys que carregar-se el populisme gaullista. És clar, però, que França comença a entomar el debat de les dretes i de les esquerres amb força. Res no es dona per descomptat i res no se suposa que no s'hagi de provar.

A mi m'agradaria veure a Catalunya el mateix esperit crític. Em faig farts de llegir comentaris de premsa que, a la quarta ratlla, ja veus des de quina perspectiva s'està escrivint la notícia o s'està escrivint l'article. Som encara prou lluny de les nostres eleccions municipals per anar analitzant-ho tot amb una certa cura. És bo no donar res per fet abans d'hora, i és bo que tots plegats exigim, i ens exigim, un cert esperit crític a l'hora de jutjar candidats i programes. Ens hi va la salut democràtica.